

نویسنده: اندریو پی ناپولیتانو «Andrew p.Napolitani» .

منبع و تاریخ نشر: انتی وار «2026-01-09» .

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل»

یک ریاست جمهوری بی قانون

A Lawless Presidency

حمله ایالات متحده به ونزوئلا و ربودن نیکولاس مادورو، رئیس جمهور ونزوئلا که از سوی مردم به رسمیت شناخته شده است، قانون اساسی ایالات متحده و قوانین بین المللی را نقض کرد.

قانون اساسی روشن می کند که فقط کنگره می تواند مجوز حمله خارجی را صادر کند. در دوران قبل از جنگ جهانی دوم، کنگره به کشورهای که به ایالات متحده حمله می کردند یا با کشورهای که به ایالات متحده حمله می کردند متحد بودند، اعلام جنگ می کرد و این اعلامیه ها پس از تسلیم شدن توسط مقامات قانونی در کشورهای هدف منقضی می شد ند.

در دوران پس از یازده سپتامبر، کنگره تصمیم گرفته است که استفاده از نیروی نظامی را بدون ارائه محرکی که مجوز را لغو کند، مجاز کند. در واقع، همین ماه گذشته، کنگره مجوزهای نظامی دوران جورج دبلیو بوش را که توسط روسای جمهور باراک اوباما و دونالد ترامپ برای هدف قرار دادن گروه هایی که در زمان صدور مجوز حتی وجود نداشتند، استفاده شده بود، لغو کرد.

اما، هر چقدر هم که این مجوزها از نظر اخلاقی ناقص بودند، حداقل از نظر قانون اساسی صحیح بودند، زیرا محصول درخواست های ریاست جمهوری و بررسی ها و مجوزهای کنگره بودند. اکنون می دانیم که حداقل دو مورد از این موارد، کلاهبرداری بودند - دولت به کنگره و سازمان ملل متحد دروغ گفت. اما، باز هم، حداقل بحث هایی را برانگیخت و تعهدات خود را طبق قانون اساسی و منشور سازمان ملل متحد برای کسب تأیید قبل از حمله به یک کشور خارجی به رسمیت شناخت.

منشور، معاهده‌ای است که پس از جنگ جهانی دوم توسط مقامات آمریکایی تهیه و توسط سنا تصویب شد. طبق قانون اساسی، معاهدات، مانند خود قانون اساسی، قانون عالی کشور هستند.

رئیس جمهور دونالد ترامپ با دستور حمله به ونزوئلا بدون مجوز کنگره و حمله به یک کشور عضو سازمان ملل بدون مجوز سازمان ملل، تعهدات قسم خورده و مهم خود را برای حفظ، حمایت و دفاع از قانون اساسی نقض کرد.

جیمز مدیسون خود در کنوانسیون قانون اساسی استدلال کرد که اگر یک رئیس جمهور بتواند هم اعلام جنگ کند و هم جنگ راه بیندازد، او یک شاهزاده خواهد بود؛ درست برخلاف پادشاه بریتانیا که ۱۳ مستعمره از اقتدار او جدا شده بودند. و تدوین کنندگان آمریکایی منشور سازمان ملل، در واقع سناتورهای آمریکایی که به تصویب آن رأی دادند، می‌دانستند که هدف اصلی آن جلوگیری از حملات غیرقانونی و از نظر اخلاقی غیرقابل توجیه یک کشور عضو به کشور دیگر است.

وقتی از مارکو روبیو، وزیر امور خارجه، پس از دستگیری رئیس جمهور مادورو توسط سربازان، پرسیده شد که چرا دولت به قانون اساسی پایبند نبوده و برای حمله به دنبال تأیید کنگره نبوده است، پاسخ‌های خنده داری داد. ابتدا، او گفت که بیرون راندن مادورو تهاجم نبوده است. خب، ناوگانی از کشتی‌ها، هلیکوپترهای تهاجمی، صدها سرباز، «۸۰» کشته و دو آدم ربایی در یک سرزمین خارجی تهاجم نیست، اما فروش کوکائین به خریداران آمریکایی مشتاق، تهاجم است؟

سپس او گفت که نمی‌توان به کنگره اعتماد کرد. کنگره یک شاخه برابر از دولت فدرال است - طبق قانون اساسی، اولین در میان برابرها.

سپس او گفت که دولت ترامپ با یک وضعیت اضطراری روبرو شده است. قانون فدرال، وضعیت اضطراری را به عنوان یک رویداد ناگهانی و غیرمنتظره تعریف می‌کند که احتمالاً تأثیر مخربی بر امنیت ملی یا رفاه اقتصادی دارد. آخر هفته گذشته هیچ وضعیت اضطراری وجود نداشت.

چرا نقض قانون اساسی توسط رئیس جمهور اشتباه است؟

اول از همه، او سوگند یاد کرد که از آن محافظت، حراست و دفاع کند. این منبع قدرت‌های دولتی اوست. دیوان عالی کشور حکم داده است که تمام قدرت فدرال از قانون اساسی ناشی می‌شود و نه از هیچ جای دیگر. این در متمم دهم قانون اساسی آشکار شده است که دستور می‌دهد قدرت‌های دولتی که در قانون اساسی به دولت فدرال واگذار نشده‌اند، در انتظار تصرف فدرال، معطل نمی‌مانند، بلکه در مردم یا ایالت‌ها باقی می‌مانند. این حداقل دیدگاه مدیسونی از حکومت مبتنی بر قانون اساسی است.

نقطه مقابل آن، دیدگاه ویلسونی است - پس از آن استاد حقوق شبه‌قانون اساسی در کاخ سفید، وودرو ویلسون - که معتقد است دولت فدرال می‌تواند به هر مشکل ملی، خارجی یا داخلی، که برای آن از حمایت سیاسی کافی برخوردار است، رسیدگی کند، به جز ممنوعیت‌های صریحی که در قانون اساسی بر آن اعمال شده است. متأسفانه، از زمان ویلسون، هر رئیس‌جمهور یک ویلسونی بوده است.

ترامپ اذعان کرد که وقایع آخر هفته گذشته "حمله به حاکمیت" آمریکا بود. البته این با اظهارات دادستان کل ترامپ که به دادستان هایش دستور داده ادعا کنند این یک دستگیری ساده یک فراری از عدالت بوده، در تضاد است.

او حتماً دیدگاه نادرستی نسبت به عدالت دارد که جوهره آن انصاف است. آیا منصفانه است که سازمان سیا در قاچاق مواد مخدر دست داشته باشد و سپس به پیگرد قانونی سران کشورهایی که این قاچاق در آنها رخ می‌دهد، کمک کند، در حالی که آنها روی خود را برمی‌گردانند؟ آیا منصفانه است که رئیس‌جمهور با چهره ای جدی اما خسته ادعا کند که ایالات متحده "مالک" نفت زیر ونزوئلا است؟ آیا منصفانه است که دولت فدرال، که نمی‌تواند نامه‌ها را برساند، همانطور که ترامپ هفته گذشته چندین بار ادعا کرد، "ونزوئلا را اداره کند"؟

این سؤالات به عنوان پرسش‌های اخلاقی مطرح می‌شوند، اما همه ما را به قانون اساسی باز می‌گردانند. در سال‌های پس از یازده سپتامبر، قدرت ریاست جمهوری گسترش یافته و قدرت کنگره کاهش یافته است. این امر با اصلاح قانون اساسی حاصل نشده است، بلکه با روی برگرداندن کنگره از قتل روسای جمهور و امید کنگره به نتایج مورد تأیید مردم حاصل شده است.

نتیجه فاجعه‌ای بوده است که همه ما در کاراکاس شاهد آن بوده‌ایم. هشتاد نفر توسط نیروهای آمریکایی به قتل رسیدند تا قربانی قاچاق مواد مخدر سیا شوند و شهوت آمریکایی‌ها برای نفت دیگران را سیراب کنند.

هیچ دفاع قانونی برای این موضوع وجود ندارد. مدیر اطلاعات ملی خود ترامپ - که بدون شک اولین شاهد دفاعی در دادگاه مادورو بود - در مارس سال گذشته اظهار داشت که ونزوئلا تأمین‌کننده فنتانیل یا کوکائین برای ایالات متحده نیست؛ و ایالات متحده از کار تغییر رژیم خارج شده است. و اداره مبارزه با مواد مخدر خود ترامپ، که مأموران آن نیروهای آمریکایی را در حمله به ونزوئلا همراهی می‌کردند، همین را در مورد ونزوئلا گفته است.

حمله آمریکا به ونزوئلا ضربه‌ای به قانون اساسی است. این حمله چیزی را آشکار می‌کند که بسیاری از ما از آن می‌ترسیدیم - یک ریاست جمهوری که حق را به جانب خود

می‌داند، یک ماشین اقتدارگرایی بی‌قانون و عجول که هیچ محدودیت قانونی یا اخلاقی برای قدرت خود - در خارج از کشور یا در داخل - نمی‌شناسد

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

اندرو پی. ناپولیتانو، قاضی سابق دادگاه عالی نیوجرسی، تحلیلگر ارشد قضایی در کانال فاکس نیوز است. قاضی ناپولیتانو هفت کتاب در مورد قانون اساسی ایالات متحده نوشته است. جدیدترین کتاب او «پیمان خودکشی: گسترش رادیکال اختیارات ریاست جمهوری و تهدید مرگبار برای آزادی آمریکا» است. برای کسب اطلاعات بیشتر در مورد قاضی ناپولیتانو و خواندن مقالات دیگر نویسندگان و کارتون‌نویست‌های سندیکای خالقان، به www.creators.com مراجعه کنید.

----- **با تقدیم احترامات** «2026-01-09»